

El fill de l'acordionista

Bernardo Atxaga

EL COMENÇAMENT

Era el primer dia de curs a l'escola d'Obaba. La nova mestra es passejava entre els pupitres amb la llista dels alumnes a la mà. «¿I tu? ¿Com et dius?», va preguntar en arribar al meu costat. «José —vaig contestar—, però tothom em diu Joseba.» «Molt Bé.» La mestra es va dirigir al xicot que seia amb mi, l'últim que li quedava per interrogar: «¿I tu? ¿Quin és el teu nom?». Ell va respondre en to de burla, imitant la meua manera de parlar: «Jo sóc David, però tothom em diu el fill de l'acordionista». Els nostres companys, nens i nenes de vuit o nou anys d'edat, van acollir la resposta amb rialletes. «¿I això? ¿És acordionista, el teu pare?». David va assentir. «A mi m'encanta la música —va declarar la mestra—. Un dia portarem el teu pare a l'escola perquè ens faci un petit concert». Semblava tot d'una molt contenta, com si li acabessin de donar una notícia meravellosa. «David també toca l'acordiό. És un artista», vaig dir jo. La mestra va posar cara de sorpresa: «¿De debò?». David em va donar un cop de colze. «Sí, és veritat —vaig afirmar—. A més, té l'acordiό aquí mateix, a l'entrada. En sortir d'escola, sol anar amb el seu pare a assajar». Em va costar d'acabar, perquè David volia impedir que continués parlant i s'esforçava per tapar-me la boca amb la mà. «Seria preciós escoltar una mica de música, David! —va exclamar la mestra— ¿Per què no ens ofereixes una cançó? T'ho demano per favor».

David se'n va anar a buscar l'acordiό amb aire d'enfadat, com si aquella petició li produís una gran tristesa. Mentrestant, la mestra va col·locar una cadira a la tarima de l'aula. «Millor aquí dalt, de manera que tots et puguem veure», va dir. Al cap d'uns instants, David era, efectivament, allà dalt, assegut a la cadira i amb l'acordiό als braços. Tots vam començar a aplaudir. «Què vas a interpretar?», va preguntar la mestra. «*Padam Padam*», vaig dir jo, anticipant-me a la seva resposta. Era la cançó que el meu company coneixia millor, la que més vegades havia assajat aquell any, perquè era tema d'execució obligada al concurs provincial d'acordionistes. David no va poder contenir el somriure. Li agradava allò de ser el campió de l'escola, sobretot davant de les nenes. «Atenció tothom —va dir la mestra amb l'estil d'una presentadora—. Acabarem la nostra primera classe amb música. Vull dir-vos que m'heu semblat uns nens molt aplicats i agradables. Estic segura que ens entendrem d'allò més bé i que aprendreu molt». Va fer un gest a David, i les notes de la cançó —*Padam, Padam...*— van omplir l'aula. Al costat de la pissarra, el full del calendari assenyalava que érem al setembre del 1957.

El fill de l'acordionista. Barcelona: Edicions 62, 2003, p. 9-10.

Traducido por Pau Joan Hernández